

[Geert-Jørgensen.]

Statsembedsmand. For øvrigt er Ordet „Embedsmand“ gaaet ud af det danske Sprog, og „Tjenestemand“ er blevet sat i Stedet, men det er neppe heller helt rigtigt at kalde mig Statstjenestemand. Jeg er Tjenestemand i den danske Folkekirke, det er ikke helt det samme. Og det er ganske urigtigt af den højtærede Justitsminister at sige, at jeg har raadet unge Mænd til at blive Militærnægtere. Jeg har hverken gjort det i dette høje Ting eller udenfor Tinget, og den højtærede Justitsminister skal have meget sorte Brillen paa for at finde det i det stenografiske Referat af den Tale, jeg holdt forleden her i Folketinget.

Jeg har gjort to Ting. Jeg har talt for Afskaffelse af den tvungne Værnepligt, og jeg har talt for personlig Frihed, navnlig for Samvittighedsfrihed. Hvad angaar Afskaffelse af den tvungne Værnepligt, troede jeg for Resten at være enig med den højtærede Justitsminister, men det er jo muligt, at det er en af de Fæstninger, som det radikale Parti forlader, ligesom det har forladt saa mange andre. Ogsaa naar jeg talte for personlig Frihed, navnlig Samvittighedsfrihed, troede jeg at have Sympati særlig fra radikal Side, men maaske det ogsaa er en Fæstning, der skal forlades.

Naar den højtærede Minister er ubehageligt berørt, fordi jeg taler som Medlem af dette høje Ting — det understreger han —, vil jeg bare sige, at det er min parlamentariske Ret, og den lader jeg mig nu en Gang ikke aftvinge.

Naar endelig det gør den højtærede Justitsminister ondt, som han siger, at det er en Statsembedsmand, der har sagt dette, og han derved paa en Maade vil korrekke mig, saa afviser jeg dette paa det bestemteste. Jeg kunde i al Stilfærdighed minde om, at jeg som Embedsmand ikke staaer under den højtærede Justitsminister, men under den højtærede Kirkeminister, men det faar nu være — saadant noget Korrekseri kan vidne om, at smaa Mænd og smaa Mennesker ofte tænker for stort om sig selv.

Men vil den højtærede Justitsminister endelig korrekke nogen, ja, saa maa han vende sine Vaaben ganske andre Steder hen, først og fremmest mod den højtærede Statsminister. Han er jo en langt større Embedsmand end jeg, og han er jo ogsaa Medlem af dette høje Ting. Det var den højtærede Statsminister, der i Aarhus udtalte sig til en Deputation om Viggo Knudsen-Sagen. Man spurgte ham, om han kunde tænke sig at løslade Viggo Knudsen fra Fængselet, og

saa svarede han saadan: Hvorfor skal den Mand sættes i Fængsel, han har jo intet gjort; jeg skal omgaaende drøfte det Spørgsmaal med Justitsministeren, og det er muligt, det kan lade sig gøre at løslade Viggo Knudsen.

Nu gaar jeg ud fra, at den højtærede Statsminister har drøftet det Spørgsmaal med den højtærede Justitsminister, han lovede jo nemlig endogsaa at gøre det omgaaende. Den højtærede Statsminister har altsaa ikke mødt Velvillie hos den højtærede Justitsminister, men er blevet pure afvist. Men hvis den højtærede Justitsminister mener, at der er Anledning til at rette en Bebrejdelse mod mig, maa han altsaa ogsaa rette en Bebrejdelse mod Statsministeren, der er Medlem af dette høje Ting og den højeste Statsembedsmand, for at have opfordret unge Mænd til at blive Militærnægtere — jeg mener for øvrigt ikke, at den højtærede Statsminister har gjort det, lige saa lidt som jeg har gjort det.

Naar den højtærede Statsminister i Aarhus har ment, at Viggo Knudsen kunde løslades, syntes jeg, at jeg havde Lov til at mene det samme. Den højtærede Statsminister siger, at det er muligt. Det kan altsaa lade sig gøre indenfor bestaaende Lov.

Naturligvis er det rigtigt, at Loven er over os alle, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, og at Loven skal ændres ad parlamentarisk Vej — deri er jeg slet ikke uenig med den højtærede Justitsminister. Men, der er i denne Verden Undtagelsesmennesker, Mennesker, der ikke er skaaret over samme Læst som Flertallet. Der er Mennesker, hvis Samvittigheds Røst paa visse Omraader lyder meget kraftigt, og der er ogsaa Mennesker, hvis Samvittigheds Røst lyder meget kraftigt med Hensyn til Militærvæsenet. Jeg beklager, at Landets Justitsminister ikke kan have tilstrækkelig Respekt for Mennesker med de stærke Samvittigheder, de udprægede Samvittigheder, Mennesker, som føler, at de maa følge Samvittighedens Røst. Det er bare Samvittighedsfrihed, som vi kæmper for her i Landet, i Forbindelse med alt, hvad der hører ind under personlig Frihed.

Men den højtærede Justitsminister maa ikke alene rette Bebrejdelsen mod Statsministeren, han maa ogsaa rette den imod sig selv.

Den højtærede Justitsminister har i 1929 til „Berlingske Tidende“ udtalt sig om Viggo Knudsen-Affæren. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere det. Han sagde dér:

„Han er jo ingen Forbryder. Han